

Inleiding

De Akasha-ervaring: wat het is en wat het betekent

Wat is een Akasha-ervaring?

Dit boek verkent een fundamenteel, maar in de moderne wereld vrijwel verwaarloosd aspect van leven en bewustzijn: de ‘Akasha-ervaring’. Het bevat twintig verslagen van deze ervaring uit de eerste hand, namelijk van serieuze, uiterst geloofwaardige mensen met een grote reputatie. Hun verhalen vormen fascinerende lectuur. Echter, voordat je aan het lezen ervan begint, zul je waarschijnlijk vragen: Wat is eigenlijk een ‘Akasha-ervaring’? Die vraag is terzake en verdient dan ook een duidelijk antwoord.

Het is niet moeilijk om een fundamentele definitie van de Akasha-ervaring te formuleren, maar er een wetenschappelijke verklaring voor geven is een ander chapter. Een Akasha-ervaring is het concreet *ervaren* van de overdracht van een gedachte, voorstelling of ingeving die niet plaatsvindt via de fysieke zintuigen en zelfs hoogstwaarschijnlijk niet langs die weg had kunnen plaatsvinden – niet op het moment zelf, noch op een eerder tijdstip en in geen geval in ons huidige leven. Volgens een populaire, maar al te lichtvaardig gebruikte of zelfs misbruikte formulering is de Akasha-ervaring een concrete ervaring in de buitenzintuiglijke modus.

De Akasha-ervaring is een fenomeen dat zich in alle mogelijke vormen, varianten en formaten voordoet en waarmee ieder van ons kennismaakt. Zij draagt ons kennis over die betrekking heeft op de echte wereld – de wereld buiten onze hersenen en ons lichaam. De informatie kan zich voordoen in de vorm van een artistieke visualisatie of een creatief inzicht, of het karakter

hebben van een bijna-doodervaring, non-lokale genezing, communicatie met overledenen en herinneringen aan een eerder leven. Ondanks de verscheidenheid van vormen waarin zo'n ervaring kan optreden, heeft zij opmerkelijk uniforme kenmerken. Los van de eigenlijke inhoud draagt de Akasha-ervaring het gevoel over dat ik – degene die ervaart – niet gescheiden ben van wat ik ervaar: het gevoel dat 'ik, het "ervarende subject", op een subtiele maar reële manier verbonden ben met andere mensen en de natuur'. In de intensere gradaties van deze ervaring heb ik het gevoel dat 'de kosmos en ik één zijn'.

Het soort ervaring waarvan dit boek verslag doet, wekt in haar vele variaties de indruk dat zij afkomstig is uit een domein dat zich uitstrekt tot buiten onze hersenen en de rest van ons lichaam en dat de informatie welke zij overdraagt ergens in dat domein moet zijn geconserveerd. De Akasha-ervaring maakt duidelijk dat wij allemaal in verbinding staan met een veld van informatie en herinneringen dat objectief in de natuur bestaat. In mijn boek *Kosmische visie – wetenschap en het Akasha-vel*d heb ik een gedetailleerde verklaring opgenomen van de redenen die ik had voor deze naam voor een verbazingwekkende, maar in oude beschavingen allang bekende realiteit, het *Akasha-vel*d.¹ Op deze plaats zal een inleidend inkijsje in het pioniersgebied van de moderne wetenschap – en haar herontdekking van deze opmerkelijke verworvenheid van de oud-Indiase wijsbegeerte – helpen om de naam en de aard van de ervaringen waarnaar die naam verwijst te verklaren.

Wetenschap en de Akasha-ervaring

De wetenschap ondergaat in onze tijd een fundamentele paradigmashift. Het nu nog dominerende paradigma dat uitgaat van het bestaan van alleen afzonderlijke stoffelijke dingen, met alleen mechanistische onderlinge relaties van oorzaak en gevolg, blijkt niet meer toereikend te zijn: er zijn steeds meer dingen en processen gevonden die dit paradigma niet kan verklaren. De conventionele voorstelling van het universum vertoont grote tekortkomingen. Zo zijn materie en energie niet de primaire hoedanigheden van het universum en is aangetoond dat ruimte niet leeg noch passief is: ze is geheel doordrongen van virtuele energieën en informatie. Het universum is een integraal en evoluerend systeem, gekenmerkt door een verbijsterende mate van coherentie en samenhang.

Vooraanstaande wetenschappers zijn bezig een hogere dimensie van het universum te ontdekken, een dimensie waaraan diverse namen zijn gegeven, zoals *stoffelijke ruimtetijd*, *hyperruimte*, *holoveld*, *impliciete orde* of *nu-ether*. Deze dimensie wordt geassocieerd met de geheimzinnige oceaan van virtuele energie

waaraan de misleidende naam ‘kwantumvacuüm’ is gegeven (misleitend, omdat deze hogere dimensie geen deel uitmaakt van de kwantumwereld, maar erachter schuilgaat. Bovendien is het geen vacuüm, maar een plenum, het is volle in plaats van lege ruimte). Het verenigd vacuüm – in feite dus een kosmisch plenum – is drager van het vermaarde nulpuntenergieveld. In feite worden alle mogelijke velden en krachten eraan toegeschreven, zowel door *grote verenigde* als *supergrote verenigde theorieën*. Het is het ‘verenigd veld’ waarnaar Einstein tegen het eind van zijn leven op zoek was.

Zoals wetenschappers zich nu hebben gerealiseerd, is het verenigd vacuüm – nu in brede kring het ‘verenigd veld’ genoemd – niet alleen de oergrond die alle dingen in ruimte en tijd voortbrengt, maar ook de uiteindelijke bestemming waarin ze weer worden opgenomen. Tijdens de vurige geboorte van de ‘oerknal’ ontsnapten paren van deeltjes en antideeltjes aan het verenigd veld, zoals nog steeds gebeurt in stellaire processen en deeltjesversnellers – overal waar energieën van een extreem hoog niveau worden opgewekt. In de definitieve implosie van zwarte gaten worden de gedegeneerde resten van overlevende deeltjes weer in dit veld opgenomen – misschien om bij de geboorte van een nieuw universum opnieuw te verschijnen in de vorm van paren deeltjes en antideeltjes.

Mogelijk heeft het verenigd veld zelfs een nóg fundamentele rol. Ons universum is niet het enige universum dat er is: kosmologen hebben het over meerdere universa die in een groter en wellicht zelfs oneindig meta-universum of metaversum ontstaan. Aangenomen wordt dat het metaversum blijft bestaan terwijl er universa worden geboren en sterven. Het is het ‘toneel’ waarop het zich herhalende drama van kosmische geboorte en dood wordt opgevoerd. Kortom, het is zowel de wieg als het graf van alle universa, het onze inclusief.

Waar het de kosmische rol en alomvattende werkelijkheid ervan betreft, is het verenigd veld de herontdekking van het millennia jaren oude begrip ‘Akasha-kroniek’. Het Sanskriet-woord *Akasha* betekende in het oude India ‘kosmische ruimte’, overeenkomend met ons begrip ‘ruimte’. De term verwees echter niet alleen naar ruimte in de moderne zin, maar ook en vooral naar hogere bestaansdimensies van het leven. De *rishi's* (woudfilosofen) van het oude India geloofden dat alle dingen uit deze kosmische bron – Akasha – voortkwamen én er weer in werden opgenomen. *Akasha* werd dan ook gezien als het eerste en meest fundamentele van de vijf elementen: de resterende vier waren lucht (*vata*), vuur (*agni*), water (*ap*) en aarde (*priithivi*). Van *Akasha* werd gezegd dat dit element de eigenschappen van alle vijf de elementen in zich herbergde. Ook geloofde men dat *Akasha* sporen bevatte van alles wat ooit in ruimte en tijd was gedacht, gevoeld, gedaan en ervaren. Zo gezien is

Akasha het duurzame geheugen van de kosmos: het is de *Akasha-kroniek*.

In zijn vermaarde *Raja Yoga* heeft Swami Vivekananda het oude Akasha-concept als volgt beschreven:

Het hele universum bestaat uit twee hoedanigheden: een ervan wordt *Akasha* genoemd [het tweede is *prana*, de energie van het leven]. *Akasha* is het alomtegenwoordige, allesdoordringende bestaan. Al wat vorm heeft, al wat het eindresultaat is van combinatie, is voortgekomen uit dit *Akasha*. Het is dit *Akasha* dat lucht wordt, dat het vloeibare wordt, dat het vaste wordt; het is dit *Akasha* dat de zon, de aarde, de maan, de sterren en de kometen wordt; het is dit *Akasha* dat het menselijk lichaam wordt, het lichaam van het dier, de planten en iedere andere vorm die wij zien, alles wat we met de zintuigen kunnen waarnemen, al wat bestaat ...

In den beginne bestond alleen *Akasha*. Aan het eind van de cyclus worden de vaste, vloeibare en gasvormige stoffen weer in het *Akasha* opgenomen en komt de volgende schepping op dezelfde manier voort uit *Akasha*.

Akasha, zo zette Vivekananda uiteen, is zo subtiel dat het niet voor onze zintuigen waarneembaar is. Alleen als het vorm heeft aangenomen, kunnen wij het waarnemen. Dit is de 'reële' wereld die ons omgeeft en waarvan wij deel uitmaken.

Ongeveer honderd jaar geleden werd dit concept door het eigenzinnige genie Nikola Tesla nieuw leven ingeblazen. Hij sprak van een 'oorspronkelijk medium' dat de gehele ruimte doordringt en hij vergeleek het met *Akasha* – de lichtdragende ether. In zijn niet uitgegeven verhandeling 'Men's greatest achievement' (1907) schreef Tesla dat dit oorspronkelijke medium, een soort krachtveld, materie wordt als *prana*, de komische energie, erop inwerkt. Zodra deze invloed niet langer werkzaam is, verdwijnt alle materie en keert zij terug tot *Akasha*. Daar dit oorspronkelijke medium de gehele ruimte vult, kan alles wat in de ruimte plaatsvindt ermee in verband worden gebracht.

Dit briljante inzicht heeft destijds geen ingang gevonden in de wetenschap. Tegen het eind van het eerste decennium van de 20e eeuw omhelsden de fysici echter Einsteins wiskundig uitgewerkte idee van het vierdimensionale ruimte-tijdcontinuüm. Zij weigerden, een paar eigenzinnige theoretici uitgezonderd, elk concept van een ruimte-vullend(e) ether, medium of krachtveld in overweging te nemen (de zoektocht naar een verenigd veld – dat, naar nu wordt verondersteld, de oergrond is van ruimtetijd – begon pas later). Als er geen materie was in de ruimte, moest ruimte 'dus' een vacuüm zijn, meen-

de men. Tesla's inzicht raakte in diskrediet en vervolgens in vergetelheid. Nu, honderd jaar later, wordt het herontdekt.

In onze tijd is het concept van een fundamenteel substraat of een fundamentele dimensie in de kosmos algemeen aanvaard, en wordt het bekrompen materialisme dat meer dan een eeuw de wetenschap domineerde in toenemende mate overboord gezet. Vastgesteld werd dat 'materie' naar verhouding in de kosmos een zeldzaamheid is: deeltjes die licht weerkaatsen en zwaartekracht uitoefenen, vormen slechts 4 procent van de substanties waaruit het universum bestaat. De rest is donkere materie en energie. De ruimte is een soort superdichte oceaan van fluctuerende *energieën* én niet-fluctuerende *informatie*. De fysicus John Wheeler heeft erop gewezen dat informatie het meest fundamentele kenmerk van het universum is: andere fysische kwantiteiten zijn eerder incidenteel. Alle ruimtetijd is doordrongen van informatie die overal gelijktijdig aanwezig is.

Het verenigd veld is een ruimtevullend medium dat ten grondslag ligt aan alle manifeste dingen en processen van het universum. Het is een complex en fundamenteel medium, dat alle universele velden omvat: elektromagnetisme, zwaartekracht en de sterke en zwakke kernkrachten. Het is bovendien de drager van het nulpuntenergieveld. Bovendien is het het kosmische element dat *informatie* registreert, conserveert en overdraagt. In deze laatste hoedanigheid is het verenigd veld het Akasha-veld, het herontdekte oude concept *Akasha-kroniek*. Een levende connectie met dit veld is daarom hét kenmerk van iedere Akasha-ervaring.

De huidige toename van Akasha-ervaringen

De menselijke ervaring omvat meer dan we hebben gedacht. Het klassiek empirisme, de filosofie van de Angelsaksische wereld die zo lang heeft gedomineerd, verkondigde dat er niets tot ons bewustzijn kon doordringen dat we niet eerst hadden waargenomen. Het empirisme dwaalde. Ons vermogen tot waarnemen is niet beperkt tot de voortplanting van golven in het elektromagnetisch veld of in de lucht, noch tot alleen onze fysieke gewaarwordingen. Wij zijn, op manieren die verder gaan dan onze ogen en oren en daarboven uitstijgen, verbonden met de wereld. Het is van belang dit feit te onderkennen, want het verandert alles wat wij over de wereld en onszelf weten. Het geeft ons een geheel nieuw wereldbeeld.

Het besef – of misschien alleen ons gevoel of intuïtief weten – dat we ook buiten onze zintuigen om met elkaar en de wereld verbonden zijn, is niet echt nieuw: het is zelfs zo oud als de menselijke beschaving en menselijk bewustzijn. Van oudsher hebben zogenaamd 'primitieve' volken altijd geweten

dat zij met elkaar en de kosmos in verbinding stonden; zij lééfdén met dit feit en maakten er actief gebruik van. Door middel van rigoureuze inwijdings- en trainingspraktijken stemden sjamanen en medicijnmannen zich af op een spontaan gekende hogere realiteit. Zij ontleenden hun inzichten aan de in die hogere werkelijkheid opgedane buitenzintuiglijke ervaringen. Zo verwierven de stichters van de wereldreligies via hun verbondenheid met een hoger bestaansdomein profetische inzichten – ook al zouden hun volgelingen in latere eeuwen de dode letter van deze inzichten omhelzen en de inhoud ervan verwaarlozen.

Veranderde bewustzijnstoestanden waarin we beseft krijgen van onze in-nige verbondenheid met alles, waren in de grote meerderheid van de beschavingen op aarde altijd bekend en ze werden op waarde geschat. In disciplines als yoga, hindoeïsme, zen, boeddhisme, soefisme en kabbala waren ze respectievelijk bekend als *samadhi*, *moksha*, *satori*, *fana* en *roeach hakodesj*. In de christelijke mystiek sprak men van de *unio mystica*, de mystieke eenwording van het ervarende subject met kosmisch bewustzijn.

De westerse wereld van vandaag erkent alleen datgene wat manifest of ‘tastbaar’ is als reëel. Veel mensen wijzen alle ideeën over een hogere realiteit van de hand en beschouwen de ervaringen van die werkelijkheid als niet meer dan inbeelding. Omdat de waarneming van moderne mensen wordt beperkt door hun geloof over wat zij *kunnen* zien, schittert alles wat niet via het oog of het oor kan worden waargenomen en doorgegeven aan het individueel bewustzijn door afwezigheid. De ervaringen van een hogere werkelijkheid worden verwezen naar subliminale bewustzijnsdomeinen en alleen onderkend in toestanden van een esthetische, mystieke of religieuze extase, alsmede in de liefde en de seksuele eenwording. In het dagelijks leven worden via zulke ervaringen overgedragen ingevingen toegeschreven aan de onpeilbare intuïtie van kunstenaars, dichters, profeten en goeroes.

In ons tijdsgewricht beginnen de door moderne mensen veelal genegeerde of zelfs onderdrukte ervaringen van een hogere werkelijkheid weer boven te komen. Zich aandienende culturen op basis van vrede, solidariteit en respect voor de natuur geloven niet langer dat alles wat we van elkaar en de kosmos kunnen ervaren tot ons moet komen via de ‘vijf kijkspelen in de toren’: hun aanhangers weten dat wij de deur naar de hemel zelf kunnen openzetten. Zij beseffen dat het menselijk bestaan niet beperkt blijft tot de grenzen van ons ego of onze huid: wij communiceren ook buiten onze fysieke zintuigen om met elkaar en de rest van de wereld. Steeds meer mensen doen Akasha-ervaringen op.

Het Akasha-veld – de informatie- en geheugencomponent van het verenigd veld – is geen theoretisch concept, maar behoort tot de werkelijkheid.

En zoals de verhalen in dit boek ons verzekeren, is het een *ervaarbaar aspect* van de werkelijkheid. Het is reëel mogelijk om toegang te krijgen tot het Akasha-veld en zo Akasha-ervaringen op te doen. Dit alles vormt zelfs een fundamenteel bestanddeel van de menselijke ervaring. Wij zouden het vermogen daartoe, zoals Edgar Mitchell in dit boek oppert, niet moeten zien als ons *zesde* zintuig, maar juist als ons *eerste* – want in feite is het ons meest fundamentele ‘zintuig’.

Wat Akasha-ervaringen voor ons leven betekenen

De erkenning dat Akasha-ervaringen een reëel en fundamenteel aspect van ons menselijk bestaan zijn, is voor onze tijd van ongeëvenaard belang. Als meer mensen gaan inzien dat zij Akasha-ervaringen kunnen hebben of zelfs al hebben, zullen zij zich er meer voor openstellen. Dan zullen deze ervaringen zich steeds vaker voordoen, bij meer en meer mensen. Op die manier zal een hogere vorm van bewustzijn zich over de wereld verbreiden. Het egocentrische, tot de eigen huidgrenzen beperkte bewustzijn van de moderne mensheid zal bij veel mensen plaatsmaken voor het transpersoonlijke bewustzijn waarvan ons de komst is voorspeld door grote denkers als Sri Aurobindo, Jean Gebser, Richard Bucke, Rudolf Steiner, Stanislav Grof, Don Beck, Ken Wilber en Eckhart Tolle, om er slechts een handvol te noemen.

De Akasha-ervaring getuigt ervan dat wij op subtiele maar effectieve manieren met elkaar, de natuur en de rest van de kosmos verbonden zijn. Zij inspireert ons vermogen tot het praktiseren van solidariteit, liefde en mededogen en onze bereidheid om voor elkaar en het milieu verantwoordelijkheid te nemen. Dit zijn onmisbare elementen van de geesteshouding die wij nodig hebben om onszelf te redden uit de mondiale crisis die onze wereld bedreigt en vrede en duurzaamheid te scheppen op deze zwaar beproefde planeet.

Over de inhoud van dit boek

Deel 1 bevat verslagen uit de eerste hand waarin de auteur zijn of haar Akasha-ervaring(en) beschrijft. Uit deze verslagen blijkt dat een Akasha-ervaring, ongeacht in welke vorm ze zich voordoet, iemands leven en bewustzijn transformeert. Soms begint ze al in een vroeg stadium, uitgelokt door een trauma of ernstige ziekte. In andere gevallen dient zo’n ervaring zich op latere leeftijd aan en markeert zij het begin van een nieuw stadium in de ontwikkeling van het individu. In dit deel ligt het accent niet op een theoretische verklaring van de ervaring; de verslagen zijn vooral bedoeld als onderbou-

wing van het feit dat deze ervaringen zich voordoen, het denken transformeren en grote invloed hebben op het leven van de betrokkene.

Deel 2 van dit boek belicht een meer praktisch aspect: het maakt ons duidelijk hoe een Akasha-ervaring productief kan worden benut – zoals in het dagelijks leven, in het onderwijs, in het bedrijfsleven, in de kunst en op medisch gebied. Deze ervaringen kunnen, zo leren we uit deze rapporten, nieuwe perspectieven in het onderwijs ontsluiten en fungeren als een waardevolle gids bij het zakendoen. Ze doen ons effectieve nieuwe benaderingen tot gezondheid en genezing aan de hand en zijn een bron van inspiratie voor schilders, componisten en alle andere creatieve mensen.

De verslagen in Deel 3 beschrijven eveneens menselijke Akasha-ervaringen, nu eens uit de eerste hand, dan weer vernomen van iemand anders. In dit deel worden ze echter als objecten van wetenschappelijk onderzoek onderworpen aan een systematische analyse. De verschillende vormen van Akasha-ervaringen die door de auteurs zijn onderzocht, hebben betrekking op allerlei parapsychologische verschijnselen, naast de bijna-doodervaring, uitredingen, communicatie met overledenen en herinneringen aan een of meer vroegere levens. Tot de instrumenten voor het onderzoek van deze ervaringen behoren innovatieve methoden uit de psychotherapie en de experimentele parapsychologie, naast klinische waarnemingen en statistische analyse. Deze onderzoeken zijn van innovatieve aard, omdat een Akasha-ervaring zich in de meeste gevallen niet leent voor een verklaring aan de hand van de concepten en methoden van de conventionele wetenschap: ze passen niet in haar materialistische en reductionistische paradigma.

Deel 4 is een overzicht en een beoordeling van het Akasha-fenomeen. De auteurs die zelf een Akasha-ervaring hebben opgedaan, weten uit ondervinding dat het een reële ervaring is, met opmerkelijke, heelmakende effecten die iemands leven transformeren. Zij hebben hun leven gewijd aan de taak te ontdekken hoe wij deze ervaring het beste kunnen gebruiken ter bevordering van ons welzijn en dat van alle andere leden van de menselijke samenleving.

De route die de lezer door dit boek volgt, voert hem of haar, van *rapporten uit de eerste hand* over persoonlijke Akasha-ervaringen die iemands leven en bewustzijn transformeerden, naar de praktische toepassing ervan, en vervolgens naar een *analyse van de omstandigheden rond deze ervaringen en hun effecten*, en, tot slot, naar een *beoordeling van hun betekenis en belang voor ons leven*. Dit traject eindigt logischerwijs met een samenvatting. Hierin doet schrijver dezes een poging tot het formuleren van een bona fide wetenschappelijke verklaring van de Akasha-ervaring, en daarmee tot het overbruggen van de oude kloof tussen enerzijds dit hogere aspect van de menselijke ervaring en anderzijds de erkende velden van wetenschappelijk onderzoek.

Deel 1

De ervaring beleven

1

Een thuisreis: de Akasha-ervaring die mijn leven transformeerde

C.J. Martes

De schrijfster en genezeres C.J. Martes heeft al ruim twintig jaar cliënten in meer dan veertig landen geholpen. In 2004 ontwikkelde zij een integrale methode voor kwantumgenezing die zij de naam *Akasha Field Therapy* ('Akasha-veldtherapie') gaf. Deze methode helpt mensen hun onbewuste negatieve gedragspatronen en overtuigingen op het mentale, fysieke en spirituele niveau te identificeren en op te lossen. Haar werk is een combinatie van de Akasha-veldtheorie met de behavioristische en de integrale psychologie, holistisch pulseren en westerse wetenschap.

In de loop van mijn leven heb ik het voorrecht gehad een paar verbazingwekkende dingen te ervaren. Het waren ervaringen die vorm hebben gegeven aan mijn leven. Ze dwongen mij om de grenzen van mijn bewustzijn op te zoeken. Ze maakten mij ervan bewust dat er buiten onze wereld nog een heel andere is, met verschijnselen die voor onze zintuigen ontoegankelijk zijn.

Het schijnt dat ik bij mijn geboorte klaarwakker was. Mijn moeder verzekerde mij dat haar mooiste herinnering het moment was waarop ze mij op mijn geboortedag in haar armen hield. Mijn hoofd was bedekt met donker-

bruin haar. Ik moet haar hebben aangekeken met de grootste en blauwste ogen die zij ooit had gezien. ‘Zo groot als schoteltjes’, zei ze.

Dit beeld uit mijn babytijd lijkt vooruit te lopen op de manier waarop ik de wereld zou gaan ervaren. Ik was een weetgierig kind en wilde overal haring of kuit van hebben. Ik kon urenlang bij mijn moeder op schoot zitten en haar de ene na de andere vraag stellen. Heel geduldig gaf ze mij dan uitleg over de dingen in de wereld.

Mijn vroegste Akasha-ervaring deed zich voor toen ik een jaar of zeven was. Ik scheen me op een bijzonder manier bewust te zijn van de wereld om mij heen. Ik herinner me hoe ik naar andere mensen kon kijken en dan ogenblikkelijk heel wat dingen over hen wist. Ook zag ik allerlei dingen voor mijn geestes oog vóórdát ze werkelijk gebeurden. In het begin dacht ik dat alle mensen het leven zo ervoeren. Later ontdekte ik dat dit niet zo was.

Ik ben opgegroeid in een kleine plaats in Kansas, waar ik de rooms-katholieke school bezocht. Er was daar een kleine kathedraal die ik drie keer per week bezocht. Voor mij zijn aan dit godshuis veel dierbare herinneringen van spirituele aard verbonden. Zo herinner ik me hoe ik soms wegglipte van de speelplaats en op eigen initiatief de kerk inging. De nonnen gaven me dan later een stevige uitbrander omdat ik zomaar verdwenen was, maar dat weerhield me er nooit van het toch te doen.

Ik weet nog hoe ik daar in de kerk stond, klein en nietig onder de hoog boven mij uitrijzende, gebrandschilderde vensters van de kerk, waardoorheen de zon overal langs de muren en over de vloer de zachte kleuren van de regenboog projecteerde. Met mijn blauwe ogen staarde ik ernaar, als aan de grond genageld, terwijl ik mij afsloot voor alle geluiden om mij heen. Schitterend. Adembenemend. Het vervulde mij van ontzag.

De kerk was een plaats van verstillings en ruimte voor mij. Ik hield van alles wat ik voelde als ik er helemaal alleen was. Ik liep dan stilletjes naar binnen en ging op de voorste kerkbank zitten. Dan dacht ik na over God en de engelen. Ik stelde God vragen over de zin van het leven. Ik praatte langdurig met God en Hij antwoordde mij met een krachtige stem waarin liefde en begrip doorklonken. Dankzij deze dialogen ontwikkelde ik besef van het essentiële van het leven, namelijk dat niets in het leven werkelijk van stoffelijke aard is. Hierdoor groeide ik op in het weten dat het leven alleen maar lijkt wat het lijkt omdat wij de dingen zo plegen waar te nemen.

In die kerk voelde ik mij verbonden met het goddelijke. Een tijdlang wilde ik zelfs non worden, omdat de roeping die ik voelde zo’n sterke invloed in mijn leven was. Ik geloofde dat er een reden was dat God mij dingen influissterde die niemand anders kon horen. Het gaf mij het gevoel dat ik naar huis werd geroepen. Ik praatte er vaak over met volwassenen die bereid waren het

aan te horen. Ik denk dat zij niet wisten wat ze erop moesten zeggen, zodat de meesten er weinig over zeiden. Vaak glimlachten ze alleen, knikten instemmend of veranderden van onderwerp.

Uit die vroege jaren herinner ik me veel. Het leven was een uitdagend mysterie voor me en ik deed serieuze pogingen om het te ontraadselen. Op school woonde ik trouw de verplichte catechisatielessen bij. Ik weet nog hoe ik de priester allerlei lastige vragen stelde, zoals ‘Waar is God?’ – ‘Waarom zijn wij hier?’ – ‘Lijk ik op God?’ Het merendeel van mijn kinderlijke vragen over dat soort dingen werd terloops afgedaan door ongeacht aan wie ik ze stelde, maar toch bleef ik ze stellen. In feite ben ik mijn leven lang consequent de realiteit van alles wat ik zag of beleefde in twijfel blijven trekken.

Een boodschap van gene zijde

Op mijn twaalfde had ik een ervaring die niet van deze wereld was. Ons gezin was plotseling uit mijn kleine geboorteplaats naar een andere stad verhuisd. Mijn hele leven was op zijn kop gezet. Ik miste ons huis en ons stadje hevig. Ik moest wennen aan de nieuwe school en de andere kinderen om mij heen. Ik miste vooral de kerk. Ik weet nog hoeveel moeite het me heeft gekost om me aan te passen. Alles leek me even onzeker en vreemd.

Op een avond ging ik uitgeput naar bed. Ik dacht aan mijn geboortestadje en de oude kerk daar, terwijl ik probeerde in slaap te vallen. Om een uur of een ’s nachts schrok ik wakker en ging overeind zitten, een beetje gedesorïenteerd. Toen mijn ogen zich focusten, zag ik de doorzichtige gestalte van een vrouw aan het voeteneind van mijn bed staan. Ik herkende haar: ze was mijn overgrootmoeder. Ze was toen al meer dan vijf jaar dood. De tijd leek stil te staan terwijl ik naar haar keek. Haar tegenwoordigheid joeg me niet de minste angst aan. In feite breidde zich een warm gevoel van vrede en liefde in mijn innerlijk uit. Dit gevoel herinnerde me aan wat ik vaak had ervaren als ik in de kerk met God zat te praten.

Ze begon tegen mij te praten zonder dat ik haar lippen zag bewegen. Ze zei dat ze mij een boodschap wilde doorgeven over mijn grootvader. Hij was ziek, zei ze, maar niemand wist dat nog. Ze voegde eraan toe dat hij had gewild dat ik wist wat er gaande was, omdat ik zo’n innige band met hem had.

Mijn grootvader woonde nog in het stadje dat wij hadden verlaten. Hij en ik hadden inderdaad een bijzondere band met elkaar en ik had altijd genoten van ons samenzijn. ’s Middags maakten we lange wandelingen. Ook zaten we vaak samen te kaarten. Hij heeft vaker van mij gewonnen dan ik kan tellen.

Het nieuws dat mijn overgrootmoeder me bracht, was een klap voor mij. Ze probeerde die te verzachten door mij te verzekeren dat hij niet zou lijden,

maar op zijn ziekbed zou inslapen. Nadat ze nog even bij me was gebleven, verdween ze weer.

Ik bleef nog even overeind zitten en probeerde te begrijpen wat er was gebeurd. Daarna lag ik nog lang wakker, nadenkend over wat zij had gezegd. Ik vroeg me af wat de oorzaak was van zijn ziekte. De volgende ochtend vertelde ik mijn moeder wat er was voorgevallen. Ze zei dat het voor een meisje een vreemde droom was. Zoals altijd wanneer ik iets dergelijks ter sprake bracht, werd er verder niet over gesproken.

In mijn hart wist ik echter dat mijn grootvader ziek was, en dat wat ik had ervaren géén droom was. Ik vroeg of ik hem die avond mocht bellen. We praatten een poosje met elkaar en er leek niets mis met hem te zijn. Ik probeerde de ervaring te vergeten. Dat lukte me – een poosje.

Maanden later ontdekte ik wat er mis was met grootvader. Ik kwam die middag thuis van school. Toen ik mijn moeder zag, stond haar gezicht ernstig. Ze vroeg me te gaan zitten en zei toen: 'Je grootvader heeft de ziekte van Alzheimer.'

Ik begon vragen te stellen, want ik wist niet wat Alzheimer was. Mijn moeder, die verpleegkundige is, legde het me uit. Op dat moment werd ik overweldigd door de herinnering aan de ervaring die ik in mijn slaapkamer had gehad. Nu wist ik wat mijn overgrootmoeder had geprobeerd me duidelijk te maken. Mijn grootvader had in de periode die intussen was verlopen de eerste symptomen van de ziekte van Alzheimer gehad, maar niemand had er erg in gehad.

Pas verscheidene jaren later is mijn grootvader overleden. Omdat we zover weg woonden, had ik hem lang niet zo vaak gezien als ik had gewild. Toch wist ik al lang voordat ik mijn moeder aan de telefoon kreeg dat hij was overleden.

Ik zat op bed, me voorbereidend om te gaan slapen. Het was doodstil in huis. Ik kroop onder de dekens en draaide me om naar de muur. Plotseling voelde ik dat er iemand in de kamer was – een welhaast tastbare, vibrerende aanwezigheid. Ik keek achterom en rolde me om in bed. Daar stond mijn grootvader. Zijn vredige gezicht keek me glimlachend aan. Ik heb langdurig naar hem gekeken. Hij leek gelukkig en gezond, alsof hij nooit ziek was geweest.

Zonder iets tegen mij te zeggen liep hij naar mijn bed en kwam naast me zitten. Hij nam mijn hand in de zijne. Ik voelde wat druk en had een tintelende gewaarwording in mijn hand. Op dat moment kon ik elk moment dat we samen hadden doorgebracht zien en voelen. De herinneringen flitsten als foto's door mijn hoofd, een voor een.

In niet meer dan een paar minuten beleefde ik elk heerlijk ogenblik dat ik

met mijn grootvader had ervaren opnieuw. Er welden tranen in mijn ogen op. Ik herinner me zijn mooie glimlach en de liefde in zijn gezicht toen dit gebeurde.

Toen onze tijd van herinneringen ophalen voorbij was, stond hij op. Hij zei: ‘Zeg oma alsjeblieft dat ik van haar houd en dat ik het prima maak.’ Ik knikte en beloofde het. Hij was helemaal omgeven door een helder licht. Dat licht werd heel even intenser en toen verdween hij. Ik was onuitsprekelijk dankbaar dat ik de kans had gehad die avond afscheid van hem te nemen.

Pas bijna een jaar later was ik in de gelegenheid om de boodschap van mijn grootvader over te brengen aan mijn grootmoeder. Het was Thanksgiving Day – de vierde donderdag van november. Ons hele gezin was druk in de weer met de voorbereidingen. Mijn grootmoeder was in de stad; ze logeerde op korte afstand in het huis van mijn tante. Ik besloot om voor het eten naar haar toe te wandelen.

Toen ik het huis van mijn tante bereikte, was het daar een drukte van belang. Haar drie kinderen renden het huis in en uit. Mijn tante zelf was bezig in de keuken; met al het lekkers dat ze had gemaakt, zou ze straks naar ons huis komen. Grootmoeder zat aan de keukentafel. Ik begroette haar en ging naast haar zitten. Na een paar minuten leek iedereen te zijn verdwenen en werd het muisstil in huis. Ik was niet van plan geweest die dag met mijn grootmoeder over mijn ervaring met grootvader te praten, maar opeens kwam er een gevoel in mij op dat dit het juiste moment was. De plotselinge stilte leek mij dé gelegenheid om er met haar over te praten.

Ik was nerveus, dat weet ik nog. Hoe ze zou reageren op wat ik haar te zeggen had, wist ik niet. Ik overwon mijn angst door mezelf eraan te herinneren dat ik het mijn grootvader had beloofd. Voorzichtig legde ik haar uit wat er na zijn dood was gebeurd. Toen gaf ik haar de boodschap door die hij me had gegeven. Er welden tranen op in haar ogen. Ze nam mijn hand en kneep er even in, ernstig. Ze keek me diep in de ogen en vroeg mij of ik misschien ‘de gave’ had. Ik knikte. Later zei ze me dat ik haar het mooiste cadeau had gegeven dat iemand ooit had kunnen krijgen. Ik was opgelucht en dolblij met haar reactie: ze geloofde me.

Kort na die ervaring maakten mijn kinderlijke ervaringen met God in de kerk plaats voor de ervaringen van een tiener. Naarmate ik opgroeide begonnen mijn jeugdervaringen steeds meer te lijken op echo’s van heel ver weg. Ik trok niet langer alles over het leven in twijfel en hield mijn mening vaak voor me. Niet langer leek ik dingen te zien voordat ze echt gebeurden. De wereld van Akasha-ervaringen was verdwenen uit mijn leven. Zo leek het althans.

Genezen in plaats van pijn lijden

De vele ervaringen die ik in mijn jeugd had opgedaan, hadden mij niet voorbereid op wat er zo rond mijn vijftiengste gebeurde. Om die ervaring te beschrijven, moet ik meerdere maanden teruggaan in de tijd.

Op een dag bracht ik een bezoek aan een oude kennis en maakte bij toeval kennis met mijn man. Hij zegt altijd dat het liefde op het eerste gezicht was. Onze relatie ontstond na diverse stukgelopen relaties die in het teken van emotioneel geweld hadden gestaan. Voor die kennismaking met hem had ik veel roerselen doorgemaakt die allerlei niet-genezen wonden hadden achtergelaten. Desondanks ontstond er ogenblikkelijk een gevoel van verbondenheid tussen hem en mij; ik wist dat ik hem kon vertrouwen.

Wat ik me vooral herinner van de tijd erna, was dat onze harten één waren. We bezagen het leven met dezelfde instelling. We brachten al onze tijd met elkaar door. We waren gelukkig, blij dat we elkaar hadden gevonden. In de begintijd van onze relatie spraken we urenlang over de belangrijke dingen van het leven en ontdekten dat we veel dingen op dezelfde manier zagen. We hadden allebei een mislukt huwelijk achter de rug, maar geloofden vast dat de liefde ons zou meevoeren uit het verleden, naar een gezamenlijke toekomst.

Later besloten we te gaan samenwonen. Kort daarna begon mijn persoonlijke verval. In het begin merkte ik het niet. Hoewel er allerlei fijne dingen gebeurden, kwamen er steeds vaker melancholieke gedachten bij me op. Aanvankelijk gebeurde dat zo subtiel dat ik er nauwelijks erg in had.

We hadden een goede relatie. Iedereen die van buitenaf onze situatie bekeek, zou hebben gezegd dat het lot ons eindelijk goed gezind was. Toch maakten zelfs de geringste dingen me diepbedroefd. Langzamerhand verdween alle kleur uit mijn leven. Ik voelde hoe mijn hart er beetje bij beetje tussenuit kneep. Binnen enkele maanden werd ik overweldigd door deze somberheid, die in het begin slechts een stipje op mijn radar had geleken.

Alle vroegere negatieve momenten in mijn leven drongen zich tot in alle details aan mij op. Ik moest mijn traumatische ervaringen een voor een opnieuw beleven. Iedere herinnering was zo intens dat ik het niet toereikend kon beschrijven. Ik verloor alle hoop en bleef letterlijk verstrikt in het verleden. Er gebeurde zoveel goeds in mijn leven, maar toch kon ik er geen troost uit putten. Niets kon mij blij maken of hoop geven.

Algauw was deze depressie zo diep dat elk moment van mijn wakende bestaan erdoor werd verteerd. Wat ik ook deed, steeds voelde ik me beroerder in plaats van beter. Mijn dagen waren slechts gevuld met het verdriet van vroeger. De pijn in mijn binnenste was intens. Het was alsof iedere situatie zich als een beeldkadertje aan mijn geest opdrong. Ik moest die 'foto's' een

voor een herbeleven. Ik deed mijn best om ermee in het reine te komen. Het sloopte me.

Uiteindelijk had ik nog maar heel weinig energie over voor zelfs de meest fundamentele bezigheden. Ik bracht dagen door in bed, zonder ook maar de geringste wens of prikkel om op te staan en in mijn basisbehoeften te voorzien. Voor mijn familie was er weinig dat er kon worden gedaan om mij te helpen.

Nu ik erop terugkijk, heb ik hevig te doen met mijn man, die machteloos moest toezien wat ik allemaal doormaakte. Hij deed wanhopig zijn best me wat op te vrolijken. Hij kocht bloemen voor me, stuurde me kaartjes en praatte urenlang met me. Ik ben ervan overtuigd dat hij er even erg onder moet hebben geleden als ikzelf.

Het bleef echter niet bij een depressie. Ik begon kwaad te worden, heel erg kwaad. Ik begreep niet waarom ik bezig was letterlijk in te storten terwijl mijn leven eindelijk zo'n positieve wending had genomen. Het leek me het toppunt van ironie. Nu had ik iemand die echt van mij hield om wie ik was, maar toch voelde ik me door en door ellendig en kon er niet van genieten. Zo nu en dan begon ik zelfs te denken dat God me misschien strafte voor de een of andere zonde.

Tussen mijn woedeaanvallen door had ik met mezelf te doen. Er verstreken verscheidene maanden terwijl ik een eindeloze strijd streed tegen mezelf. Het was alsof ik werd belaagd door een wereld vol wanhopige schaduwen. Mijn eigen schaduwzijde was iedere dag volop zichtbaar – drukkend en onheilspellend. Het was het enige waar ik oog voor had. Ziek was ik, vanbinnen. Ziek en moe van het feit dat ik me voelde zoals ik me voelde, dag in dag uit.

Op zekere dag was ik weer eens bezig aan mijn dagelijkse routine van in bed liggen, afgewisseld met korte perioden van zitten in een van de luie stoelen in onze slaapkamer. Ik herinner me hoe ik daar zat en stilletjes de voorbije maanden van leven in duistere vergetelheid overdacht. Het was alsof ik van top tot teen gekneusd was. Het ontbrak me aan de wil om deze situatie nog langer te verdragen. Ik was uitgeput. Het leek alsof er nooit een eind aan zou komen. Ik was alleen in de kamer, maar begon hardop te praten, tegen niemand in het bijzonder.

'Ik ben zo moe van deze pijn. Ik kan er niet meer tegen. Waarom overkomt me dit?'

Het bleef stil in de kamer. Er kwam geen antwoord.

'Ik voel me zo alleen. Het is alsof niets er meer toe doet. Waarom voel ik me zo ellendig?'

Nog steeds geen antwoord.

'Laat iemand me bevrijden van deze pijn. Ik kan er niet meer tegen.'

Op dat moment hoorde ik een zachte, heldere stem. Uit het niets kwam er een merkwaardige gedachte in mij op.

‘Je hébt geen pijn.’

‘Hoe bedoel je? Ik zou geen pijn hebben?’ zei ik kwaad tegen de stem die ik had gehoord.

‘Dat je geen pijn hebt.’

Ik zweeg een poosje. Toen hoorde ik die stem opnieuw, heel duidelijk. Het was alsof er iemand naast me zat. Hoewel de stem uit het niets kwam, joeg het mij geen angst aan.

‘Je hebt geen pijn; je bent bezig te genezen.’

Zorgvuldig dacht ik na over wat ik had gehoord. Genezen? Het was nooit bij me opgekomen. Ik bekeek het aan alle kanten en dacht na over wat het kon betekenen om te *genezen*, in plaats van pijn te ervaren. Stel dat deze stem gelijk had?

Ik hernam: ‘Nou, als ik aan het genezen ben, kan ik dat niet alleen.’ Met die woorden strekte ik mijn handen uit naar het plafond, bij wijze van uitnodiging aan eenieder die mij zou kunnen helpen. Voor het eerst in lange tijd stelde ik mezelf open. Ik had geen idee dat dit ene gebaar tot de ongelooflijke gebeurtenissen zou leiden die erop volgden.

Wat er gebeurde, was de meest tastbare Akasha-ervaring die ik ooit heb gehad. Alles wat ik in mijn kindertijd had beleefd, verbleekte erbij. Het voelde alsof er uit de lucht om mij heen een tastbare elektrische lading in mij doordrong. Wat me in enkele milliseconden werd overgedragen, was totaal anders dan alles wat ik ooit had ervaren – ik tintelde van top tot teen. Het was een overweldigende spirituele ervaring in één immense lichtflits.

Ik voelde hoe de hele kamer om mij heen ervan vervuld werd. Ik ervoer een intense liefde, zuiver en onvoorwaardelijk. Ook was het een ervaring van non-dualiteit, het ervaren van volmaakte eenheid. Het haar op mijn armen stond overeind. Ik werd plotseling in een fel licht gehuld. In de kleine slaapkamer wemelde het van engelachtige wezens. Het waren er twaalf en ze bestonden ieder uit licht van een andere kleur. Ze vormden een kring om mij heen. Ik kon mijn ogen nauwelijks geloven.

Terwijl ik zag hoe dit visioen zich in mijn slaapkamer ontvouwde, besefte ik dat ik nooit alleen was geweest in alles wat ik had ervaren. Deze lieflijke, oogverblindende wezens waren altijd bij mij geweest. Ze probeerden mij te helpen. Mijn emoties hadden mij belet hun tegenwoordigheid te bespeuren.

Op slag werd me alles duidelijk. Ik zag het verschil tussen genezen en pijn lijden. Aangezien ik wist hoe het is om pijn te lijden, probeerde ik me in te denken hoe genezen zou voelen. Terwijl ik alles begon te zien als een ervaring van heelwording, veranderde mijn perceptie moeiteloos van ondraaglijke

pijn in hoopgevende bezinning. Een gevoel van kalmte nam bezit van mij. Voor het eerst in maanden kon ik me ontspannen. Genezen leek opeens mogelijk. Ik kon genezing zien als een proces waarin ik participeerde. Het gevoel van eindeloos lijden maakte plaats voor het besef dat er een eind zou komen aan wat ik emotioneel verduurde. Op dat moment was het gedaan met al het vechten tegen mezelf dat ik had gedaan. Er was niets meer om tegen te vechten. Mijn innerlijke conflict ebde weg.

Nu noem ik die dag ‘mijn ontwaken’. Veel van wat in mijn innerlijk had gesluimerd, kwam nu tot leven. Alle gaven die ik als kind had gehad, kwamen in allerijl terug. Ik kon ontzaglijk veel dingen zien. Al mijn zintuigen waren springlevend en alert. Overall om mij heen bespeurde ik energie. Wat ik ook deed, de engelachtige wezens waren altijd bij mij. Niet langer voelde ik me eenzaam. Ik kon lang met hen communiceren. Het was alsof de sluier tussen mijn en hun wereld was opgetild, zodat ik rechtstreeks in hun wereld kon kijken.

In die korte tijd leerde ik meer over het leven dan ik in alle vijftientig jaar ervoor had gedaan. Eén enkel woord had mij bevrijd uit mijn zelfgebouwde gevangenis. Ik leerde hoe ik mezelf kon genezen en het verleden kon loslaten. Die dag vond een ander idee zijn weg naar mijn bewustzijn en maakte mij vrij. Ik begreep nu dat mijn eigen kijk op de situatie er de oorzaak van was geweest dat ik er hopeloos in verstrikt was geraakt – dát was de sleutel tot alles. De beproeving van maanden die ik had moeten doorstaan, was te wijten geweest aan mijn eigen kijk op wat ik doormaakte.

Weer thuis

Na die dag veranderde mijn wereld ingrijpend. Ik kon weer van het leven genieten. Er was mij die dag een groot geschenk gegeven en ik wilde er anderen in laten delen. Ik begon iedereen die wilde luisteren te vertellen wat er was gebeurd. Ik denk dat sommigen mij geloofden en anderen niet. Dat deed er voor mij niet meer toe. Deze ervaring deed denken aan mijn vroegere belevenissen in de kerk. Eindelijk was ik teruggekeerd naar de geborgenheid van mijn jeugd. Ik was weer thuis, eindelijk.

Deze ervaring veranderde mijn leven op tal van manieren. Nu kan ik het rijke weefsel van het menselijk bestaan in zijn volle schoonheid zien. Ik kan weer in de macht van het goddelijke geloven. Ik kan mij wijden aan de taak meer mezelf te worden dan ik was. Kort na die ervaring besloot ik dat ik mijn gaven moest gaan gebruiken om anderen te helpen, net zoals ik zelf die dag geholpen was. Ik wilde dat anderen zagen wat ik had gezien en hen helpen hun eigen moeilijkheden te overwinnen.

Vaak is de reis van het leven vervuld van het onverwachte. Soms, als er onzekerheid aan je knaagt, kan het moeilijk zijn de confrontatie aan te gaan. De onzekerheid die mij had gekweld was nu verdwenen. Iedere dag kan ik de problemen van het leven met meer vertrouwen het hoofd bieden, omdat ik weet dat ik nooit alleen ben.

Deze Askasha-ervaringen hebben mij voorgoed veranderd. Ik ben in aanraking geweest met het goddelijke, en het goddelijke heeft mij geraakt. Het leven omvat altijd veel meer dan wij kunnen zien of aanraken, in iedere situatie. Wat voor mij vooral belangrijk is, is de geruststellende zekerheid dat ik, onverschillig waar ik ben, altijd de weg naar mijn thuis kan terugvinden.